

Ангелскы, а любовь не быхъ малъ, былъ быхъ
като мѣдъ, коя то звѣти, или като пѣмвалъ,
кой то дрыка. (1. Кор. гл. 13. Ст. 1. — 1. Иоанн. гл. 3.
Ст. 15. и пр. — Мат. гл. 25. ст. 31—36.). Всичкыйтъ Новъ
Завѣтъ изисква отъ челоуѣка святость, коя то е
невъзможна безъ частны добры дѣла, придобы-
ваны съ непрѣкъсваны усилія и съ неослабно
подвижничество: *Вѣра та безъ дѣла е мъртва.*
(Иак. гл. 2. Ст. 20). Като сѣ приписали въ дѣло то
на Спасеніе то безусловно значеніе само на ед-
нѣ вѣрѣ безъ дѣла, Лютеране тѣ сѣ извѣржи-
ли духъ тѣ на Христіанскѣ тѣ нравственность.
Тѣ сѣ заключили всичкѣ тѣ нравственность въ
едны благы расположенія; а забравять, зацо
пѣльныйтъ челоуѣкъ сѣ слага отъ вѣтрѣшне и
вѣншне, т. е. отъ душевно и тѣлесно, и зацо
едно то безъ друго то е или невъзможно или не
пѣлно. Тѣ сѣ ограничили животъ тѣ и дѣятел-
ность тѣ Христіанскѣ само въ исполненіе то на
обыкновенны тѣ длѣжности, като мыслятъ да
достигнѣтъ всичкы тѣ высши назначенія на че-
лоуѣческо то бытіе въ врѣменность тѣ и въ вѣч-
ность тѣ, само чрѣзъ точно то варденіе, кое то
сѣ изисква въ общественныйтъ животъ. Като
слушать прищевкы тѣ и расположенія та на раз-
вратно то сѣрдце, тѣ сѣ отхвърлили и дѣрзко
осмѣяли най важны тѣ родове на високо то Хри-
стіанско подвижничество, безъ да смыслятъ, че
*Царство Божіе нудитсѣ, и че многими скорбми
подобае тѣ намъ внити въ царствіе Божіе.* —